

приказују различите тренутке његовог (цара Аменофиса - А.Ф.) рођења, три прве показују блавест, љубавни силазак... и резултат силаска - безгрешно зачеће. На четвртој слици представљена је сама сцена рођења царског богочовека, и на крају пета приказује поклоњење новорођенчету. Три људске фигуре које клече (јеванђеоски мудраци - А.Ф.) поздрављају га и приносе му (новорођенчету - А.Ф.) дарове, а упоредо с њима то исто чине и богови... Мислимо да су сва даља тумачења тих пет слика сувишна" [267, стр. 149].

Ево и "египатског помазања - кришћења фараона од стране царева-богова Гора... и Тота... Они цара поливају светом водом, приказаном овде струјама крстова... Крст је и у рукама самог цара" [267, стр. 198]. Грчке легенде о "древном" богу Дионису упорно говоре о његовом претварању воде у вино [267, стр. 258]. Као што су већ давно приметили специјалисти, то је потпуна аналогија с познатим јеванђеоским чудом "претварања воде у вино" у Кани Галилејској. Сент-Ив: "Ко после тога не види одакле потиче чудо у Кани Галилејској... Почевши од култа Дионисијевог и завршивши с хришћанским култом, вода никада није престајала да се, сваког 6. јануара, претвара у вино..." (цит. по [267, стр. 259]).

Огромна литература је посвећена доказивању изоморфизма међу легендама о Буди и легендама о Исусу (у јеванђеоској варијанти). Будина "биографија" садржи, не само основне јеванђеоске митове (чудесно зачеће, догађаје при рођењу, сreteње итд.), него и мање детаље као што су мит о кришћењу, искушења у пустињи итд. Списак тих паралела в. у радовима Дрeвса, Фрејзера, Сент-Ива, Румјанцева и др.

Румјанцев каже: "Пред нама је прошао цео низ богова старог света, који страдају, умиру и васкрсавају, упознали смо се с њиховим митовима, празницима, обредима итд. Али без обзира на то што имају различита имена, особене митове, различите домовине или позорнице деловања, ипак се и нехотице осећа да у основи свих њих има нешто што је заједничко. Штавише, на тај моменат су обратили пажњу и у давнини... Заиста, ако погледамо последње векове пре и после такозваног Христовог рођења, наћићемо тамо занимљиву слику. Сва божанства која смо набројали, са свим оним што је било повезано с њима, тесно су се препрела једно с другим, понекад чак до неразликовања. Озирис, Тамуз, Атис, Дионис и др. формирали су један заједнички сливени лик, добили облик некаквог синкретичког (мешовитог) божанства и оно је владало на целој великој територији римске државе... Божанства су се претворила у једног многоименог, али, у суштини, јединог спаситеља. Тако тесно стапање десило се нарочито у време Римске империје и посебно у самом Риму" [267, стр. 44-45]. Резултати примене наших метода показују да је то стапање изазвано стапањем у једну империју неколико царстава која су раније сматрана за различита.

Као што се види из ГХК и њеног разлагања на суму померања, за почетак "ере хице" (традиционално 622. год.) такође има неколико могућих варијанти, каснијих од традиционалне. Изостављајући подробну анализу, укажимо само на то да хронологија мухамеданства, као и хришћанства, такође садржи много необичности [14]. Навестићемо један пример. Хронологија, утврђена у Курану, понекад оштро противречи библијској (традиционалној) хронологији. Тако, Куран упорно сматра Арона (Арија) стрицем јеванђеоског Исуса! Марију, мајку Исусову,